

Wyrok z dnia 17 sierpnia 2010 r.

III KRS 8/10

Orzeczenie sądu dyscyplinarnego stwierdzające popełnienie przewinienia dyscyplinarnego z odstąpieniem od wymierzenia kary może być uwzględnione przez Krajową Radę Sądownictwa rozpatrującą sprawę o przedstawienie Prezydentowi RP kandydatury sędziego na wyższe stanowisko.

Przewodniczący SSN Kazimierz Jaśkowski, Sędziowie SN: Roman Kuczyński, Jerzy Kwaśniewski (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 sierpnia 2010 r. sprawy z odwołania Roberta M. od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa [...] z dnia 17 lutego 2010 r. w sprawie nieprzedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w W.

o d d a l i ł odwołanie.

U z a s a d n i e n i e

Uchwałą z dnia 17 lutego 2010 r. [...] Krajowa Rada Sądownictwa postanowiła, że sędzia Sądu Rejonowego Robert M. nie zostanie przedstawiony Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w W.

W uzasadnieniu uchwały wskazano następujące okoliczności. Robert M. w 1996 r. ukończył studia prawnicze na Uniwersytecie W., uzyskując tytuł magistra prawa. Po odbyciu aplikacji sądowej, w kwietniu 2001 r. złożył egzamin sędziowski, uzyskując ocenę dobrą. Z dniem 20 czerwca 2001 r. kandydat został mianowany asesorem sądowym z powierzeniem pełnienia czynności sędziowskich w Sądzie Rejonowym dla W.-M. w W. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 16 grudnia 2003 r. Robert M. został powołany na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego dla W.-M. w W. Od marca 2004 r. orzekał w [...] Wydziale Cywilnym tego Sądu, a po reorganizacji od 1 sierpnia 2006 r. - w [...] Wydziale Cywilnym. Do-

konująca oceny kwalifikacji kandydata sędziego Sądu Okręgowego Małgorzata K. wyraziła pogląd, że opiniowany ma predyspozycje zawodowe i osobiste, które mogą „skutkować” powołaniem go na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego. Kolegium Sądu Okręgowego w W. na posiedzeniu w dniu 10 listopada 2009 r. zaopiniowało kandydaturę w następujący sposób: 0 głosów „za”, 5 głosów „przeciw” i 2 głosy „wstrzymujące się”. Na posiedzeniu Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Sądu Okręgowego w W. w dniu 19 listopada 2009 r. spośród 75 członków Zgromadzenia biorących udział w głosowaniu: 5 członków głosowało „za”, 32 „przeciw”, 35 członków „wstrzymało się” od głosu, 3 głosy były „nieważne”. Wymagane kworum wynosiło 70 osób. Minister Sprawiedliwości wystawił kandydatowi opinię pozytywną.

Krajowa Rada Sądownictwa postanowiła nie przedstawiać kandydatury Roberta M. Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie go do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w W. z uwagi na negatywną opinię Kolegium Sądu Okręgowego w W. i Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Sądu Okręgowego w W. „Ponadto stwierdzono popełnienie przewinienia dyscyplinarnego”.

Powyższą uchwałę Krajowej Rady Sądownictwa zaskarżył odwołaniem do Sądu Najwyższego Robert M. W odwołaniu zarzucono: 1) obrazę przepisów postępowania (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.), przez uwzględnienie w motywach uchwały faktu przewinienia dyscyplinarnego sędziego, pomimo że fakt ten nie podlegał odnotowaniu w aktach osobowych sędziego (art. 124 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych - Dz.U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.; dalej: „usp”.); 2) obrazę przepisów prawa materialnego przyjętych za podstawę tego orzeczenia (art. 398³ § 1 pkt a k.p.c.), przez niezastosowanie dobrodziejstwa tożsamego z zatarciem skazania (analogicznie do art. 124 § 2 ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych), co mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonej uchwały. Odwołujący się wniósł o uchylenie zaskarżonej uchwały.

W uzasadnieniu odwołania podniesiono, że wprawdzie na przełomie 2006 i 2007 r. toczyło się przeciwko niemu postępowanie dyscyplinarne, ale zostało ono zakończone uznaniem odwołującego się za winnego nieumyślnego przewinienia dyscyplinarnego i odstąpieniem od wymierzenia kary. Takie rozstrzygnięcie - zdaniem odwołującego się - nie powinno ograniczać kariery zawodowej. Zgodnie bowiem z art. 124 § 1 usp do akt osobowych sędziego dołącza się jedynie dane o wymierzonych karach dyscyplinarnych, zatem inne rozstrzygnięcia sądu dyscyplinarne-

go nie powinny mieć wpływu na przebieg służby sędziego, w szczególności na jej ocenę, skoro nawet wymierzone kary dyscyplinarne podlegają z upływem czasu zatarciu (art. 124 § 2 usp).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołujący się nie kwestionuje okoliczności, które rozpatrzyła Krajowa Rada Sądownictwa. Jest zatem poza sporem, że kandydatura sędziego Roberta M. na wolne stanowisko w Sądzie Okręgowym w W. nie uzyskała poparcia ani Kolegium Sądu Okręgowego w W. ani Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Sądu Okręgowego w W. Odwołujący się potwierdza też fakt popełnienia przewinienia dyscyplinarnego. Co do tej ostatniej okoliczności, to w uzasadnieniu uchwały Krajowej Rady Sądownictwa została ona wskazana wyłącznie we wzmiance ograniczonej do stwierdzenia popełnienia przewinienia dyscyplinarnego. Pomimo lakoniczności w tym zakresie uzasadnienia zaskarżonej uchwały, należy przyjąć, że Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła tylko to przewinienie dyscyplinarne odwołującego się, które on - już bardziej konkretnie - przedstawił w uzasadnieniu odwołania, że chodziło o postępowanie dyscyplinarne zakończone w 2007 r. uznaniem za winnego nieumyślnego przewinienia dyscyplinarnego z odstępniem od wymierzenia kary. Zarzuty odwołania nie dotyczą więc ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonej uchwały, ale polegają na zakwestionowaniu prawa Krajowej Rady Sądownictwa do uwzględnienia faktu popełnienia przewinienia dyscyplinarnego bez wymierzenia kary w sprawie nieprzedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego w sądzie wyższej instancji.

Chybione są zarzuty odwołania powołujące się na konsekwencje orzeczeń skazujących na karę dyscyplinarną, a zwłaszcza że tylko takie orzeczenia podlegają włączeniu do akt osobowych ukaranego sędziego. Przedstawiona argumentacja nie jest zasadna skoro w rozpatrywanej sprawie nie zastosowano wobec odwołującego się konsekwencji przewidzianych w razie wyroku orzekającego karę dyscyplinarną, w szczególności fakt popełnienia przewinienia dyscyplinarnego nie został uwidoczniiony w aktach osobowych. Przede wszystkim jednak bezpodstawna byłaby sugestia, że ze stwierdzonym w uchwale popełnieniem przewinienia dyscyplinarnego Krajowa Rada Sądownictwa wiązała konsekwencje przewidziane w związku z ukaraniem dyscyplinarnym, w szczególności - pozbawienie możliwości awansowania na wyższe

stanowisko sędziowskie przez okres pięciu lat, określone w art. 109 § 3 usp. Nic takiego z uzasadnienia zaskarżonej uchwały nie wynika. Natomiast Krajowa Rada Sądownictwa rozważyła zaistnienie popełnienia przewinienia dyscyplinarnego jako jednej z wielu okoliczności, które podlegały rozpatrzeniu w sprawie, w której Krajowa Rada Sądownictwa dokonywała wyboru jednego z wielu (39) kandydatów, którzy zgłosili się na wolne stanowiska w Sądzie Okręgowym w Warszawie. Popełnienie przewinienia dyscyplinarnego w okresie kilku lat poprzedzających rozpatrywanie zgłoszenia na wyższe stanowisko sędziowskie jest zdarzeniem ściśle związanym z pracą sędziego i jako takie należy do zespołu okoliczności podlegających rozpatrzeniu. Odpowiada to zresztą wprost regule wynikającej z § 20 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowego trybu działania Krajowej Rady Sądownictwa oraz postępowania przed Radą (Dz.U. Nr 219, poz. 1623). Stosownie do tego przepisu w sprawach indywidualnych Rada podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania. Rada nie rozważa okoliczności objętych ochroną informacji niejawnych, jeżeli nie zostały one przedstawione w sposób przewidziany prawem.

Z powyższych względów stwierdzając, że zarzuty sprzeczności uchwały z prawem okazały się niezasadne Sąd Najwyższy orzekł zgodnie z art. 13 ust. 5 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa.

=====